

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Evghenii Jomir,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Evghenii Jomir împotriva Procuraturii Republicii Moldova privind contestarea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 7 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 3ra-497/24
NR. PIGD 2-22071502-01-3ra-05062024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. I. Barbacaru,
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Sîrbu, V. Negru, A. Braga,

28 mai 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Evghenii Jomir,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 23 mai 2022, Evghenii Jomir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Republicii Moldova privind obligarea Procuraturii Republicii Moldova să modifice ordinul nr. 672-p din 22.04.2022.

2. În motivarea acțiunii, a indicat că la 22.04.2022 prin ordinul Procurorului General interimar nr.672-p, în conformitate cu prevederile art.11 alin.(1) lit. f), art.56 lit. b), art.58 alin.(1) lit. a) și alin.(2), art.61, art.62 alin.(2) din Legea nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, art.119 din Codul Muncii, reclamantul fost eliberat din funcția de procuror în Procuratura mun. Chișinău, din motivul demisiei din Procuratură în baza Raportului depus, de la 23.04.2022.

3. A notat că, prin același ordin, Secția finanțe și contabilitate din cadrul aparatului Procuraturii Generale a fost obligată să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale reclamantului, inclusiv, indemnizația unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 11 ani complet lucrați în funcția de procuror. Cu ordinul privind eliberarea din funcție reclamantul a luat cunoștință la 26.04.2022.

4. A menționat că, cu ordinul privind eliberarea din funcție, parțial nu este de acord în partea calculării indemnizației unice, fapt care impune de a fi anulat pentru a fi conformat prevederilor art.62 alin.(2) din Legea nr.3 din 25.02.2016, care stipulează expres : „După încetarea raporturilor de serviciu, procurorul cu o vechime în funcția de procuror de peste zece ani, în temeiul art. 57 alin. (1) lit. b) și c) sau al art. 58 alin. (1) lit. a) și b), dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă nu afectează prestigiul Procuraturii și reputația procurorilor, beneficiază de o indemnizație unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. În cazul procurorului reîntors în funcție, la calculul indemnizației unice de concediere se ia în considerare timpul de activitate în funcția de procuror de la data încetării ultimei demisii”.

5. Invocă că, în pofida prevederilor articolului menționat din Lege, prin ordinul de eliberare din funcție i-au fost lezate drepturile sale salariale și anume prin faptul că, indemnizația unică a fost calculată doar pentru 11 ani complet lucrați în funcția

de procuror, pe când în organele Procuraturii a activat din 01.08.1989, fiind angajat prin ordinul Procurorului RSSM nr.354-1.

6. A relevat că, din data menționată și până la 23.04.2022 a activat în diferite funcții în cadrul Procuraturii Republicii Moldova, fără careva întreruperi sau demisii, prin urmare perioada de activitate în organele Procuraturii a constituit 32 de ani deplini activați în funcție de procuror și nu 11 după cum a fost indicat în ordin și calculată indemnizația unică. Presupune reclamantul că, ca argument s-a luat în calcul faptul că în anul 2011 la atingerea vârstei de 50 ani în baza art.72 alin.(3) din Legea nr. 294- XVI din 25.12.2008 cu privire la Procuratură i-a fost achitată odată cu întrunirea condițiilor de pensionare o indemnizație. Indemnizația unică a fost achitată la inițiativa Procuraturii, iar reclamantul continuând mai departe să activeze în calitate de procuror. Totodată la achitarea indemnizației nu a depus cerere de demisie, raporturile de muncă nefiind întrerupte, fapt care poate fi confirmat prin înscrisurile din carnetul de muncă. Odată cu adoptarea Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură a fost abrogată Legea nr. 294-XVI din 25.12.2008 cu privire la Procuratură.

7. În rezultatul abrogării Legii anterioare, indemnizația unică la concediere urma să fie calculată strict conform prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr.3/2016, care stipulează că în calculul indemnizației unice la concediere se ia în calcul numărul de ani complet lucrați în funcție de procuror care constituie în cazul reclamantul 32 ani. Astfel, a remarcat că în Legea nr.3/2016 nu sunt stipulate anumite condiții care ar reduce din dreptul la indemnizație pentru anii complet lucrați.

8. În final, reclamantul a conchis asupra necesității de a obliga Procuratura Generală să modifice ordinul de eliberare nr.672-p din 22.04.2022, prin substituirea numărului de „11 ani complet lucrați” cu „32 de ani complet lucrați”.

9. POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea din 2 noiembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Evghenii Jomir împotriva Procuraturii Republicii Moldova privind contestarea actului administrativ individual defavorabil.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La 22 noiembrie 2022, Evghenii Jomir a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 2 noiembrie 2022, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 7 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Evghenii Jomir și s-a menținut hotărârea din 2 noiembrie 2022 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

13. În motivarea soluției, instanța de apel a stabilit că apelantul Evghenii Jomir își exprimă dezacordul cu actul administrativ individual defavorabil în partea pct. 4 din ordinul Procuraturii Republicii Moldova nr. 672-p „Cu privire la eliberarea din funcție”.

14. Instanța de apel a reiterat prevederile art. 62 al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, care explică că, (2) După încetarea raporturilor de serviciu, procurorul cu o vechime în funcția de procuror de peste zece ani, în temeiul art.57 alin.(1) lit. b) și c) sau al art.58 alin.(1) lit. a) și b), dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă nu afectează prestigiul Procuraturii și reputația procurorilor, beneficiază de o indemnizație unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. În cazul procurorului reîntors în funcție, la calculul indemnizației unice de concediere se ia în considerare timpul de activitate în funcția de procuror de la data încetării ultimei demisii.

15. Totodată, instanța de apel a evidențiat că conform Raportului din 11.02.2011, Evghenii Jomir invocând prevederile art. 72 alin.(3) din Legea cu privire la Procuratură nr. 294-XVI din 25.12.2008, a solicitat să i se achite indemnizația unică pentru 21 ani de activitate ca procuror care întrunește condițiile pensionării. Iar, prin Ordinul Procurorului General nr.169-p din 25.02.2011, s-a dispus: A plăti procurorilor care întrunesc condițiile pensionării, indemnizația unică egală cu produsul înmulțirii salariului său mediu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror, după cum urmează: Evghenii Jomir - adjunctul procurorului sect. Rîșcani, mun. Chișinău - 21 ani.

16. Completul de judecată a reținut că, la emiterea ordinului Procurorului General nr.169-p din 25.02.2011, era în vigoare Legea nr. 294 din 25.12.2008 cu privire la Procuratură (abrogată la 01.08.2016), iar potrivit art. 72 alin.(3) din această Lege prevede că, procurorului care demisionează sau care întrunește condițiile pensionării i se plătește o indemnizație unică egală cu produsul înmulțirii salariului său mediu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. Totodată, procurorului care a primit indemnizația unică în condițiile specificate în prezentul alineat și fie continuă să activeze, fie este reangajat în funcția de procuror i se va acorda indemnizație unică la încetarea raporturilor de serviciu, în mărimea cuvenită, pentru anii compleți de activitate de după perioada pentru care a fost achitată indemnizația unică anterioară.

17. Instanța de apel a reținut că, Evghenii Jomir după atingerea vârstei de pensionare și întrunirii condițiilor pentru a se pensiona nu a demisionat, primind doar indemnizația unică, ci a prelungit să activeze în procuratură până la 22.04.2022. Prin urmare, instanța de apel a stabilit că, indemnizația unică, prevăzută de Legea cu privire la Procuratură, pentru primii 21 ani de activitate în funcția de procuror, a fost achitată reclamantului.

18. În aceasta ordine de idei, instanța de apel a concluzionat ca pct. 4 din ordinul Procuraturii Republicii Moldova nr. 672-p „Cu privire la eliberarea din funcție” este legal și întemeiat, deoarece vizează doar perioada pentru care urmează să-i fie calculată apelantului indemnizația unică de concediere, corect excluzând perioada de 21 ani, pentru care deja a fost achitată această indemnizație prin ordinul nr.169-p din 25.02.2011.

19. Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată afirmația apelantului precum că instanța de fond nu a ținut cont de faptul ca dânsul a activat neîntrerupt în organele procuraturii, adică 35 ani și 7 luni. Or, anume pornind de la acest termen de activitate, i-a fost calculata perioada pentru care urma sa beneficieze de indemnizația unică de concediere pentru anii restanți.

20. În final, instanța de apel a conchis că este absolut întemeiată și legală soluția instanței de fond prin care pretențiile reclamantului au fost respinse, în sensul menționat anterior, iar argumentele invocate de partea apelantă în acest sens sunt nefondate, acestea fiind o reiterare a celor invocate în prima instanță.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

21. La 20 mai 2024, Evghenii Jomir a declarat recurs împotriva deciziei din 7 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând repunerea în termen și admiterea recursului, cu casarea integrală a hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

ARGUMENTELE RECURSULUI

22. În motivarea recursului, au fost invocate argumente similare celor formulate în cererea de apel. Suplimentar, a relevat că soluțiile instanțelor ierarhic inferioare sunt neîntemeiate și arbitrare, manifestate aplicare eronată a prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

23. În plus, a evidențiat că prin adoptarea Legii nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură a fost abrogată Legea cu privire la Procuratură nr.294 din 25.12.2008, ultima ne având careva efecte juridice pentru viitor.

POZIȚIA INTIMATULUI

24. La 17 iunie 2024, Procuratura Republicii Moldova a depus referință la recursul declarat, solicitând declararea inadmisibilității acestuia.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

26. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

27. Art. 245¹ alin. (1) Cod administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

28. Art. 246 alin. (1) și (2) Cod administrativ stabilește că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când: h) recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

29. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată recurentului său la 1 aprilie 2024, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d. 108).

30. Cererea de recurs a fost depusă la 20 mai 2024. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

31. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

32. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

33. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

34. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu relevă temeiuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

37. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

38. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea

aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

40. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO [Golder c. Regatul Unit](#), 1975, §38; [Stanev c. Bulgariei](#) [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO [Luordo c. Italiei](#), 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO [Levages Prestations Services c. Franței](#), 1996, §45).

41. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO [Botten c. Norvegiei](#), 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO [Helmers c. Suediei](#), 1991, §31, 36).

42. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Evghenii Jomir.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc